

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: N. T. N., st. přísl. Vietnam
bytem v ČR: P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2018, č. j. OAM-909/ZA-ZA11-HA08-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra České republiky ze dne 31. 8. 2016, č. j. OAM-65/LE-BE04-HA10-2016, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav a nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť z rozhodnutí nejsou patrné úvahy o absenci důvodů hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, jestliže žalobce ve správním řízení uvedl, že důvodem jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

úmyslu zůstat v ČR je přítomnost jeho družky a syna s českým občanstvím, zároveň že se nemá kam vrátit pro neexistenci vazeb ve Vietnamu, kde mu hrozí existenční problémy.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí nepovažuje za vadné, nesprávné či nezákonné a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Žalovaný se zabýval všemi rozhodnými okolnostmi, které žalobce sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce neuvedl žádné mimořádné okolnosti pro udělení humanitárního azylu, ve Vietnamu žijí rodiče žalobce a jeho sestra, žalobce není biologickým otcem syna jeho družky. Institut azylu neslouží k úpravě rodinných a obdobných vazeb. (NSS 2 Azs 8/2011).
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Dne 3. 11. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod své žádosti uvedla, že zde chce zůstat se synem. Vietnam opustil v roce 2007 za účelem podnikání, ve Vietnamu má rodiče a sestru, po návratu do Vietnamu mu nic nehrozí. Je biologickým otcem synem, jakkoli je v rodném listě za otce uveden jiný muž, doma se synem mluví vietnamsky, který jinak navštěvuje českou školu.
6. Dne 17. 1. 2018 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce na území ČR pobývá nelegálně od roku 2011 době a žádost o mezinárodní ochranu podal až v době, kdy mu hrozilo vycestování z území ČR a hlavním důvodem podání žádosti byla legalizace jeho pobytu, přičemž rodinné poměry žalobce v ČR nejsou azylově relevantní.
7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud nejdříve posoudil náležitosti žaloby. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žaloba musí kromě obecných náležitostí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Je na žalobci, aby v podané žalobě jasným a konkrétním způsobem popsal, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, *„je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož by i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum. Bude-li žaloba podaná v zákonné lhůtě pro podání žaloby obsahovat žalobní bod (body) alespoň ve shora vymezené míře konkrétnosti, vznikne vždy krajskému soudu procesní povinnost postupovat podle § 37 odst. 5 s.*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

ř. s., tj. vyzvat žalobce k odstranění vad žaloby tak, aby mohla být věcně projednána; v popsáném případě vada spočívá v nedostatečné specifikaci žalobního bodu. Odmítnout žalobu [...] lze jen tehdy, když ve lhůtě pro podání žaloby žalobce nepředestřel žádný takový žalobní bod, popřípadě jen natolik nekonkrétní, že žalobu nebylo možno projednat, a žalobce na výzvu soudu tuto vadu ve stanovené lhůtě neodstranil“ (body 33 a 34 rozsudku). Žalobní bod obsahující tvrzení o nedostatečném posouzení a zjištění skutkové stavu nelze označit ani jako tzv. zárodek žalobního bodu. Prosté tvrzení o nesprávném právním posouzení výše citovaným požadavkům neodpovídá, a proto se jím soud nezabýval. Shodný závěr platí o citaci soudní judikatury bez vztahu ke konkrétním okolnostem dané věci. Předmětem soudního přezkumu je tak pouze námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu absence úvah o nenaplnění důvodů pro udělení humanitárního azylu a naopak jeho naplnění z důvodu pobytu žalobce na území ČR a jeho zdejších rodinných poměrů.

9. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec:
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
10. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Těmi se v souladu s následujícím ustanovením azylového zákona rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může eventuálně být také soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
11. Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany.
12. Doplňková ochrana se dle ustanovení § 14a zákona o azylu udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě existují důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 citovaného ustanovení a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště.
13. Podle odstavce 2 ustanovení § 14a zákona o azylu se za vážnou újmu považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

14. Soud přisvědčil závěru žalovaného správního orgánu, podle kterého žalobce v žádosti neuvedl žádné azylově relevantní důvody, pro které by mu mohl být udělen azyl dle ustanovení § 12 zákona o azylu, a nejsou rovněž dány okolnosti, pro které by žalobci bylo možné udělit doplňkovou ochranu dle ustanovení § 14a zákona o azylu.
15. Žalobce namítal, že se žalovaný nedostatečně zabýval možností udělení humanitárního azylu. Soud konstatuje, že na udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a soud jeho rozhodnutí může přezkoumat pouze v omezeném rozsahu. Správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č.j. 5 Azs 47/2003-48).
16. Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č.j. 2 Azs 8/2004-55).
17. Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2003, č.j. 3 Azs 23/2003, podle kterého *„Žadatel o azyl musí uvést skutečnosti a důvody, pro které o azyl žádá, již ve správním řízení. Pokud nežádá o udělení humanitárního azylu v řízení před správním orgánem, resp. neuvede důvody hodné zvláštního zřetele, které by mohl vzít správní orgán v úvahu při rozhodování o udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nemůže k jejich případnému uplatnění až v žalobě či v kasační stížnosti soud přihlížet.“* Soud konstatuje, že žalobce neuvedl takové důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl být udělen azyl z humanitárních důvodů nejen ve správním řízení, ale také v podané žalobě. Žalobce uvedl pouze to, že na území ČR žije již dlouhou dobu se družkou a synem a nově v žalobě že se ve Vietnamu nemá kam vrátit. V této souvislosti odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č.j. 5 Azs 3/2003-54, podle nějž *„Obtíže žadatele o azyl stran obživy či možnosti seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu.“* Soud se se závěrem žalovaného ztotožňuje a konstatuje, že i s ohledem na výše citovanou judikaturu neuvedl žalobce takové důvody, které by bylo možno považovat za důvody hodné zvláštního zřetele, pro

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

kteří by jí správní orgán mohl udělit humanitární azyl. Soud je toho názoru, že takovým důvodem hodným zvláštního zřetele není ani skutečnost, že na území ČR žalobce žije s družkou a dítětem.

18. Soud uzavírá, že je na správním uvážení žalovaného správního orgánu, zda shledá důvody pro udělení humanitárního azylu žadateli, přičemž v nyní projednávaném případě se žalovaný ve svém hodnocení nevychýlil ze zákonných mezí správního uvážení. Žalovaný v azylovém řízení žalobcovu situaci neposoudil jako případ hodný zvláštního zřetele a tento závěr řádně odůvodnil na s. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Svou pozornost žalovaný směřoval zejm. na rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, jakož i jeho věk a zdravotní stav. Žalovaný si při zjišťování, zda je žalobcovu situace „případem hodným zvláštního zřetele“, počínal zcela kompatibilně s platnou právní úpravou včetně všech formálních a procesních aspektů. Případy, kdy lze humanitární azyl udělit, tzn. kdy jde o případ hodný zvláštního zřetele, stručně popsal NSS ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j.: 2 Azs 8/2004 – 55: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výchyty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“* Existence profesních, rodinných či jiných vazeb takové skutečnosti nepředstavuje. Žalobce se též ve vlasti žádným způsobem politicky neangažoval, nelze tak v jeho případě očekávat od vietnamských státních orgánů míru perzekuce, jež by z žalobcovy situace v zemi původu činila případ hodný zvláštního zřetele.
19. Žalovaný se dále zabýval zásahem do rodinného života ve smyslu udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu, kdy v souladu s judikaturou přijal závěr, že existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě (viz. rozsudky Nejvyššího správního soudu uvedené na straně 8 rozhodnutí žalovaného). Potřeba legalizace pobytu na území České republiky není zákonným důvodem pro přiznání azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69). Pokud žalobce hodlá setrvat na území České republiky, je třeba, aby o to usiloval právě prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců, nikoli na základě zákona o azylu, který je určen pro specifické případy, o jaký se zde nejedná.
20. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tak

v žádném případě neporušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3 (ve spojení s § 2 odst. 4), § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 s.ř. ani jiná ustanovení s.ř. či jiných právních předpisů.

21. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
22. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. února 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.